

Teniu 38 anys i des del 2003 governau Faura, una població de 3.700 habitants del Camp de Morvedre. Completeu la vostra presentació.

—Sempre m'ha interessat la política, l'associacionisme i la defensa d'allò que considere just. Sóc molt passional, visc les coses amb intensitat i sempre acabe guanyant. Com que ho faig per passió, sempre hi guanye. Sóc economista, treballador de "la Caixa", però un dia vaig haver de decidir entre ascendir-hi o esdevenir l'alcalde del meu poble. En tenia 29 i vaig optar pel que em demanava el cos. Tinc nocions de treballar en equip i entenc la política com un servei temporal, m'agrada dormir tranquil i evitar tot allò que genere maldecaps.

—Els socialistes governau Faura des del 1983, i en el vostre cas ja acumuleu tres majories absolutes, sempre pels volts del 60%. Jorge Alarte també arrasava a Alaquàs, però la vida, a fora, és diferent. Per què ho és tant?

—A la política local, l'alcalde ho té tot al seu abast. A l'autonòmica, en canvi, hi ha moltes interferències i hi participen molts més actors. El tauler té bastants més caselles i cadascú alberga els seus interessos particulars, sovint espuris. Per això és tan important que la teua ambició personal, els teus interessos, siguen compatibles amb els de la majoria de la gent. El problema que arrosseguem al PSPV, siga com siga, és que tot sovint som incoherents. El discurs autonòmic del PSPV acostuma a pecar d'incoherència, una cosa que als pobles, quan passa, et costa les eleccions següents. A l'àmbit autonòmic, sovint hem dit una cosa i hem fet la contrària, que a més entrava en contradicció amb allò que fèiem als municipis. Això, en política, resulta perillósíssim.

—Ara fa tres anys i mig, els primers congressos provincials del PSPV van tenir un únic aspirant a cadascuna de les tres secretaries. Ara, en canvi, n'hi han hagut tres a la de Castelló, dos a la de València i també dos, pel cap baix, a la d'Alacant. Per què?

—Si un partit al govern viu tensions, quan és a l'oposició, encara més. La teua feina de cada dia no la veus plasmada al carrer, per això hi fa tant de fred. Com que no governes, una part del temps l'inverteixes de manera improductiva.

—En el cas de València, competiu amb José Luis Ábalos —actual diputat

PRATS, I. CAMPOS

“Al PSPV, tot sovint som incoherents”

Toni Gaspar, alcalde de Faura (Camp de Morvedre) i portaveu del PSPV-PSOE a la Diputació de València, és la cara visible d'@una, plataforma que aplega alcaldes, portaveus municipals i secretaris generals locals del partit. Aspira, com també José Luis Ábalos, a la secretaria provincial de la formació, al congrés del 23 de juny.

al Congrés, ex-regidor a València, ex-diputat provincial i ex-vice-secretari general del PSPV—, a qui dona suport la direcció nacional i fins i tot alguns que van fer costat a Jorge Alarte...

—...i ell inclòs. És *vox populi*.

—Bé, ell no s'hi ha manifestat públicament. Que ja no sou amics?

—Era amic i encara ho és. Pertanyem a un grup de persones que som amigues però que mirem de deixar de costat les qüestions del partit, perquè, si no, acabem discutint. Som amics, però fem com al sopar de Nadal amb la família: ens estalviem de parlar de política.

—Després en parlarem, d'Alarte. Abans, però, digueu-nos què en destacaríeu, de José Luis Ábalos?

—Ja fa anys que fa política, està molt format orgànicament i em sembla un rival amb erra majúscula. Me n'ha tocat un de nivell, sens dubte. En el bon sentit de la paraula, és una persona molt tranquil·la, al contrari de mi, que sóc molt nerviós. Envege les persones tranquil·les.

—I què us en desagrada més? Que siga tan tranquil, precisament?

—[Riu.] Potser sí. Deixem-ho estar... Ja fa trenta anys que fa política i fa servir un llenguatge que, per la meua edat,

em costa d'entendre. A voltes em costa d'agafar-li el fil, parla en una mena de codi intern a què noestic gens acostumat.

—**Un dels lemes de la vostra campanya precongressual és “més unitat”. Us integràrieu en una candidatura amb Ábalos, ni que fora *in extremis*?**

—Aquesta pregunta, li la podeu fer a ell igualment. De qualsevol manera, la unitat no és la fusió de dues candidatures; que n'hi haja dues és sinònim de democràcia. Unitat és que portes enfora semblen units; dins de casa cadascú pot dir la seua, però a fora hem d'anar units. Si no, no tenim credibilitat ni coherència, i ens calen psicòlegs a manta.

—**Carmen Martínez, la secretària provincial eixint, tan sols ha estat un mandat al càrrec. Per quin motiu?**

—Quan li vaig comentar que pensava presentar-me, em va dir que no aspiraria a la reelecció. Si ella ho haguera fet, no sé si jo hauria fet el pas. No ha viscut uns anys còmodes: ha hagut d'activar l'estructura provincial, que ens va venir imposada i que trencava el nostre costum d'organitzar-nos comarcalment. Amb encerts i errades, ha fet tant com ha pogut, s'hi ha esforçat al màxim. Hem viscut una època molt complicada: Emarsa, Gürtel... Caldrà deixar passar el temps per a valorar-ho.

—**Al 12è congrés nacional del PSPV, ara fa dos mesos i mig, vau aprovar d'enfortir les comarques en detriment de l'estructura provincial, però Óscar López, secretari d'organització federal, de visita a València la setmana passada, va deixar-ho en l'aire. Quin pes hauria de tenir la comarca?**

—La gent ha de trobar-se tan còmoda com siga possible, i veig clar que l'estructura comarcal és la més natural. La gent s'hi continuava reunint, tot i que havien perdut la seua importància. Les comarques són molt diferents, les unes de les altres: mireu la Vall d'Albaida i el Camp de Morvedre, per exemple. En tot cas, hem de fixar un discurs únic.

—**D'eleccions provincials, no n'hi ha.**

—És cert, però sí que hi ha una presència provincial, la de la Diputació, que té el seu paper, per discutible que siga. Dit això, formem part d'un partit federal que ha adoptat una estructura provincial, la qual ens ha de servir per a coordinar el discurs municipal. Hem d'ajudar els

PRATS I CAMPS
“Al secretari provincial no li cal una seu ni un despatx... El lideratge polític només requereix guanys, res més. De diners, no en calen”

regidors d'Ontinyent, Sagunt i Requena alhora, i presentar mocions en comú als nostres ajuntaments. Aquesta hauria de ser la tasca de la direcció provincial, que coincideix amb la que ara faig com a portaveu socialista a la Diputació. Fins ara els companys han percebut la província com una estructura massa gran i han continuat reunint-se per comarques, cosa que em sembla lògica, però mantindrem la secretaria provincial, i aquesta haurà de coordinar el discurs polític. És això, que vull fer jo, i espere que el dia 23 ja siguen clares les competències de cada direcció. El congrés provincial de Castelló ha estat el dia 9 i encara no se sabia del cert.

—**I penseu que el 23 de juny ja seran clares? Óscar López ha dit que ja en parlàriem, de les comarques i de les províncies.**

—Doncs caldrà que ens hi afanyem! Si escollim els càrrecs però no sabem què ha de fer cadascú... Ja és l'hora que siguem seriosos i responsables.

—**Ho decidirà Ferraz.**

—Home, supose que la comissió executiva nacional hi tindrà alguna cosa a dir, no? Si no, per què l'hem elegida?

—**Ximo Puig i Francesc Romeu, número u i portaveu de la nova executiva, van mostrar-se clarament partidaris d'escollir els secretaris del PSPV a través del vot de tots els militants, però**

la direcció federal també ha aturat en sec aquest anheli. Vós, que també en sou partidari, heu dit que “les excuses, no ens valen”. Quina virtualitat té això, si després ve López i ho veta?

—No vull parlar del secretari d'organització federal. Acabem de tancar un congrés nacional del PSPV i m'estime més de cenyir-me a les decisions que hi hem pres, una de les quals era la d'un militant, un vot. Podem ser flexibles, però no derrotistes. Podem parlar sobre quan ho farem, però no ens hi podem negar. La voluntat dels 500 delegats que vam assistir al congrés d'Alacant ha de servir d'alguna cosa. A Madrid ara s'hi neguen, i potser tindran arguments tècnics o jurídics, però l'únic camí del PSPV és obrir-se a la societat. I els militants, tots, n'han de ser participants.

—**Carmen Martínez, Carlos Fernández Bielsa i uns altres que us fan costat, al congrés federal de Sevilla ja van declarar-se contraris a l'elecció directa del secretari general.**

—Jo no hi vaig anar, a Sevilla. Aquest candidat només ha votat una volta aquest punt, i va ser al congrés local del meu poble, on vaig donar suport a aquesta modificació. Hi crec fermament i ho defensaré allà on calga i davant qui siga. És un punt d'inflexió clau! El PSPV és una eina per a guanyar les eleccions i canviar la societat, aquesta és la seua

única funció. Si no, passarà com fins ara, que de paperetes roges a les urnes, hi ha que hi ha.

—**Un dels lemes de la vostra campanya a la secretaria provincial és que assessorareu els centenars de regidors socialistes que hi ha a l'oposició. Com? De diners, no n'hi ha. El partit enlletix un ERO i fins i tot perilla la seu provincial, estrenada fa tres anys.**

—L'estructura, ja la tenim. És la del grup socialista a la Diputació, que assessorada cada dia els regidors que ens ho demanen, en qualsevol tema...

—**...aleshores no és cap novetat.**

—Ho és, des del punt de vista que serà la base d'allò que farem. Avui mateix ja he atès tres edils socialistes. No ens cal cap *staff* addicional. Els diputats provincials som alcaldes i regidors, tenim experiència i podem respondre a la majoria dels dubtes dels nostres companys. Hem de convèncer-los, però, que les eleccions es guanyen al carrer i no als tribunals. Ens hem de coordinar molt més, és clar que sí, però d'infraestructura, no ens en cal més. De fet, al secretari provincial no li cal ni una seu, ni un despatx... El lideratge polític només requereix ganes, res més. De diners, no ens en calen.

—**Un despatx bé l'heu de tenir.**

—Per què? Ja en tinc a l'ajuntament i a la Diputació, no me'n cal cap més. Al de la Diputació no hi tinc ni quadres, perquè m'estime més que resulte inhòspit i que em faça eixir al carrer. Si no, el despatx se't menja. Podem parlar en un bar, en una plaça... No cal una taula d'una dimensió determinada i una sala plena de quadres. És més útil eixir al carrer i percebre què hi passa. L'escenografia només cal en segons quins casos. Per a transmetre idees, no calen tants recursos ni grans mitings plens de pompa...

—**...com els que feia Álvaro Pérez.**

—No ens calen! En ocasions, tens més èxit si parles dalt d'un calaix.

—**Sembleu un polític nascut el 15M.**

—Sóc un polític de carrer, com tot els alcaldes.

—**El PP provincial de València té uns 55.000 militants, i el PSPV, 11.000. Com podeu acostar-vos-hi?**

—N'hi ha que no s'hi troben a gust. Si pagues 90 euros l'any però, alhora, no pots votar segons quines coses ni escollir segons quins càrrecs, és lògic que hi estigues incòmode. Si no, tindriem

“Ábalos és una persona molt tranquil·la, al contrari de mi. Li envege això”

overbooking. Alguna cosa deu passar, no? 90 euros de quota, a més, em sembla excessiu, hem de rebaixar-la tant com puguem, ni que hàgem de reduir l'estructura del partit. Als pobles, per exemple, cadascú aporta allò que pot i fins i tot tenim simpatitzants que s'arriben a la nostra seu, però si veuen que després no podran escollir el secretari general, sinó que votaran un delegat perquè aquest el represente en un congrés, com voleu que demanen l'alta? Es tracta de vendre idees, no ens calen tants diners.

—**En un vídeo promocional que heu fet, hi sona la “Muixeranga” de fons, i a més, a Faura, celebren l'Any Fuster.**

—La “Muixeranga” és patrimoni de la humanitat, a Faura sempre sona mentre fem la Baixada, a la nostra festa gran. Hi ha un llençol enorme a l'entrada del poble que diu “Amics de la Muixeranga”. Respecte a Fuster, l'hem volgut homenatjar per unanimitat tots els grups polítics de l'Ajuntament: el PSPV, el PP i Esquerra Republicana del País Valencià. Aquestes coses, als pobles, es viuen amb naturalitat, i per això et sobta tant quan veus què passa a València.

—**Fins i tot al vostre partit.**

—Són coses que no hem viscut amb naturalitat, és cert. En cas que ho hagüérem fet, potser ens hauria anat d'una altra manera. Has de dir allò que penses i defensar allò en què creus. Has d'evitar de contradir-te, de semblar antinatural, i optar pels fets. Simplement això.

—**Aquesta fou una de les coses que va fer malament Alarte, perquè no resultara reelegit?**

“Jorge Alarte? Una persona a qui li tomben la gestió, no ha d'optar a la reelecció”

—El seu missatge valencianista, va arribar desvirtuat. En tot cas, caldrà jutjar Alarte d'ací a un temps. Hi ha hagut un cúmul de factors: les errades pròpies i l'acció dels altres, que també hi juguen. Ha estat el secretari general que ha viscut moments més complicats: va ser valent a l'hora d'acarar el *cas Gürtel*, fins al punt d'acudir als tribunals. Si no haguera estat per ell, avui hi hauria gent impune i un president que li dirien Francisco Camps. Això a banda, trobe que la seu de Blanqueries el va engolir: hauria d'haver-ne eixit i haver visitat les agrupacions.

—**Va fer-ho. Totes i cadascuna.**

—Sí, però no prou. Li hauria calgut eixir al carrer encara més. El món ha canviat molt, els darrers tres anys.

—**Encara té futur, Alarte? Sou no més 47 dies més jove que no ell.**

—En política, un dia és un món, i un any, una galàxia. El llibre de la política sempre té fulls, n'hi ha que tenen 100 anys i continuen pensant en política. Deixem que passe el temps.

—**Si tenia totes les de perdre, hauria hagut de cedir el pas a una persona de la seua òrbita, que s'enfrontara a Puig?**

—Va fer allò que va fer, assessorat pels qui l'assessoraven, que no era jo. Hom no es llança a la piscina si no li ho diuen, perquè, si no, caurà un bac.

—**I no era suïcida, arribar fins a la votació final?**

—Sincerament, amb la humilitat i l'estima que li tinc, pense que una persona a qui han tombat la gestió, no ha de presentar-se a la reelecció, hi ha de ser coherent. Amb tot, aquest partit s'ho ha de fer mirar: no li van censurar la gestió de la millor manera.

—**Acabem. Ximo Puig és el més bon candidat del PSPV a la Generalitat?**

—La cosa més natural és que qui lidera el partit lidere la candidatura a la Generalitat, però han de decidir-ho els militants. Qui escullen, probablement serà el millor candidat que podíem tenir.

—**Heu posat en risc el vostre càrrec de portaveu a la Diputació?**

—Jo crec en allò que faig, i si volen substituir-me, no m'importarà gens.

—**Alerta, que no hàgeu de tornar a “la Caixa”.**

—No m'importaria gens. En política, hi estic temporalment.

Victor Maceda